

הלכה למעשה

סאת הגאון סו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עמרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

The Aderes, on the other hand, argues and rules that the rule of “Ein Mavirin” takes precedence and thus, we read *Parshas Shekalim* before the *Chodesh* (2). The *Shaarei Efraim* is considered the classic sefer on the subject of *Krias HaTorah* and as a result, that would probably make us follow his opinion. There also might be a reason not to say “Ein Mavirin” in this case, since it’s not recognizable to some of the observers when the person rolling it passes over *Parshas Ki Sisa* (3).

Tircha D’Tzibura. Nevertheless, one might say that keeping the congregation waiting by rolling all the way to *Pinchos* and then back, takes precedence. **R’ Moshe Feinstein ז”ל** (4) discussing a different case entirely, writes that it is not logical to go against the rule of *Tadir* just in order to keep the *tzibbur* from waiting.

One Change Forces Another Change. Another big reason to not change the order of the three *lainings* is because if we read *Rosh Chodesh* last, we will then have to *lain* the *Haftorah of Rosh Chodesh*. This is because we always read the *Navi* that pertains to the last *Sefer Torah* as per the **Mishna Berura** (5). If so, we will be pushing away the *Haftorah of Shekalim* and this is not the proper way of fulfilling the *Takana* to read the *Haftorah* talking about *Shekalim*. It therefore seems appropriate to leave the order as it always was, even though it will take a bit more time.

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY

Relevant Halachos During These Triving Times (44)

Laining From Three Sifrei Torah. Question: Our *shul* has three *Sifrei Torah*. Because of social distancing, we have broken up the *minyanim* and moved them to three locations, with each one taking one *Sefer Torah*. Last *Shabbos*, there were three parts to *Krias Hatorah*. First, we read *Parshas Mishpatim* in *Sefer Shemos*. Then we read the *parsha* of *Rosh Chodesh* in *Parshas Pinchos*, in *Bamidbar*. Finally, we read *Parshas Shekalim* at the beginning of *Ki Sisa*, back in *Shemos*. This order is built on the rule that a *Tadir* - a more commonly done *mitzvah* - comes first. We had to manage with one *Sefer Torah* in each location and rolled it twice. Is it permissible and advisable to roll to *Pinchas* the first time and just pass up *Ki Sisa* which might be against the rule of “Ein Mavirin al Hamitzvos” - we don’t pass up (or pass by) a *mitzvah*? Or, perhaps we can roll the *Sefer Torah* straight to *Ki Sisa*, *lain Parshas Shekalim*, and then move to *Pinchos* and *lain Rosh Chodesh* third, without passing over any *parsha* or *mitzvah*? Also, this way we will be minimizing the waiting time of the congregation - *tircha d’tzibura*.

Answer: There is a difference of opinion when answering this question. The **Shaarei Efraim** (1) rules that we never change the order and we always follow the “*Tadir V’sheaino Tadir*” rule.

בין הריחים – תבלין מדף היומי – פסחים דף פת

The **משנה** states that no part of a פסח may leave the confines of the doorjamb (the area the door is over when it’s closed) of the city gates & inward, is considered inside. From the doorjamb & outwards (אנף), is considered outside. Rav says the same *halacha* applies to תפילה. The *paskens* (נהיג) שרע"ו that all 10 men of a מנין must be in the same place with the ציבור. There are a few modifications to this broad *halacha*. The **מתברר** (יד) says that if one is in the same place with the other 9 men, he may be included to complete the מנין. The **משנ"ב** explains that this is similar to the other 9 men, he may be counted with them for a מנין & certainly if there are 10 without him in the other room, he is יוצא. Still, one should try his best to be in the same room as the others because there are those that argue on the קולא of “רואיין אלו את אלו”. In **ביאור הלכה**, he explains (ח"א צו) **תשובת הרשב"א** that this *קולא* originates from a *chazzan* that stands on a platform at the middle of the shul, may be מצטרף to the other 9 people. One of the reasons the רשב"א permits this is because of the *קולא* of “רואיין”. The **משנ"ב** says that since רשב"א uses the לשון “אפשר”, we should try not to rely on “רואיין” if possible.

דברים שבקדושה ויהיה אפילו מפיסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. Later the **מתברר** (ס' כ') says that if there are 10 in a room without him, even if he is in a different room, he may answer like א"ר יהושע בן לוי אפילו מריצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. Gemara: “אמר ר' יוחנן, כל המעשה של פסח, קדיש & ברכה, כפי שיש, עמוך, we should not break a large מנין into 2 smaller ones so they can both be a חוץ. This is because of the reason of “ברב עם הדרת מלך”. Especially, says Rav Moshe, one shouldn’t use the second room if it doesn’t have a ספר תורה in it, because a room without a ספר תורה has a lower קדושה than a room with a ספר תורה.

הוא היה אומר ...

The **Netziv, R’ Naftali Tzvi Yehudah Berlin ז”ל** would say: It wasn’t that the nation of Amalek fought us one time in the desert, but rather that they, with their philosophy of denying *hashgacha elyonah* on any level, come to fight us throughout all the generations. - ויבא עמלק' “with *Yisroel*” and they come to constantly battle with the Jewish people. Perhaps that’s why the *posuk* says they battled “with *Yisroel*” and not “with *Bnei Yisroel*” because their war was against the *middah of Yisroel Saba, Yaakov Avinu*, who fought against the *Sar shel Esav* - כי שרית עם אלקים ותוכל' (מקרה), but rather *Hashem* is constantly in the picture.”

A **(Drunk) Wise Man** would say: “At the *Seudas Purim*, if you have to choose between drinking wine or being faithful to your low-calorie diet, which would you choose? Red or White? *Simchas Purim!*”

Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)		
--	--	--

Monsey Edition

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

פרשת זכור

שבת קודש פרשת תרומה – ח' אדר תשפ"א Shabbos Parshas Terumah - February 20, 2021

הדלקת נרות שבת - 5:18 | זמן קריאת שמע / מ"א - 8:51 | זמן קריאת שמע / הגר"א - 9:27 | סוף זמן תפילה/הגר"א - 10:21 | זמן לתפילת מנחה גדולה - 12:40 | שקיעת החמה שבת קודש - 5:37 | מוצש"ק צאת הכוכבים - 6:27 | צאה"כ / לרבינו תם - 6:49

courtesy of myzanim.com

עתים לתורה ולעבודתה, וגם לא יגרע מחוק מאכלו אשר נדרש למנוח גופו גם אם בדעתו לזכר גופו במיעוט תענוג. כי באלו השנים שייך הכלל של 'כל המוסף גורע', זה האדם מבקש לזכר עצמו במיעוט תענוג וגם להוסיף ע"כ בעבודת ה', אולם מאחר שיש בכך השחתה להגוף נמצא מגרע בכך, כי אם יהיה או יהלש ח"ו יצטרך למעט מן הממוצע. ויצא שכרו בהפסדו, לא כן אם ישמור על כללי הבריאות ויתן תנומה לעפעפיו כשיעור הנדרש וגם על חוק מאכלו יקפיד כדבעי, אז יחשב מאכלו ושינתו גם כן כחלק בלתי נפרד מעבודת בוראו, וגם עליהם יקבל שכר אם יכוון בהם לשם שמים להחיות מעמד בעבודת ה'.

הנקודה השניה שהזכרנו הוא, שיכיד את מעמדו הרוחני, נקודה זו יש ללמוד ממאמרו של רבא (יומא עב) אודות הציווי 'מבית ומחוץ תצפנו', כי מכאן למד רבא ש'כל תלמיד חכם שאין תוכו ככרו אינו תלמיד חכם. והנה ע"פ המובן הפשוט מכוונים הדברים לצבוע' שבמסתרים הינו מתנהג כהדיוס ורק בפני בני אדם הוא מופה את מעשיו. אולם לפי זה יש להקשות על הביטוי 'אינו תלמיד חכם' שודי מדובר במי שמצד חילו בתורה ראוי הוא לתואר תלמיד חכם, ואיך שייך להכחיש את הדברים ולומר שאינו תלמיד חכם? כמו כן יש להבין, ת"ח הוא דלא מיקרי, הא תם וישר שפיר קא מיקרי, והלא רמאי וחוטא הוא? ויש לפרש שהמכוון הוא ב'תלמיד חכם' שאינו מכוון חלילה לרמות, אלא שאינו מתבונן בתוכו פנימיותו הדק היטב, ונדרמה לו שהינו בר הכי וכתוצאה מכך קובע את חוק לימודי ע"פ מתכונת שהיא מעבר לערכו, וע"כ גם אם לעת עתה נדרמה לו שהינו לומד ומבין, יזכח ברבות הימים שאינו רואה ברכה בעמלו. כי מאד שלא מדר את מזנו כדבעי לא למד באופן שתתקיים בידו. וזהו 'כל ת"ח שאין תוכו ככרו' - שלא מדד היטב את מהותו הפנימי 'אינו ת"ח' כי לא יזכה שתהיה תורתו משתמרת בקרב.

שאר בני דעלמא, לא היה גרם השכינה להשראות בתוכו. וזהו התכלית הכלל, כמו שאמר חז"ל (סנהדרין קו, ב): 'החמנא לבא בעי' ר"ל, שהכל תלוי בלב, והיינו הכוונה, ומחשבה בכל עשיית המעשה. וע"כ בנין המשכן לא היתה ח"ו כמו שאר בנין דעלמא, רק דהיה בין של השראת השכינה, ורק בני אדם שהיו 'גדיב לב' היו יכולין לבנות את המשכן. וכן ללמוד מכאן, שכל מעשה שהאדם עושה, הכל תלוי בכוונת הלב של אותו מעשה. וכן האריך החובת הלבבות (הקדמה) להוכיח שהכל תלוי במחשבת הלב. והביא רא"י שאילו אחד דרג את הנפש שבגנה אינו חייב מיתה, רק חייב בגלות. אבל אילו אחד דרג את הנפש במידה, הרי הוא חייב מיתה. הרי חזו"ן שעצם המעשה ליכא שום חילוק כלל, שודי היו אותו מעשה הריגת, ומ"מ זה שנתכוון לעשותו במידה נדרג, וזה שכיוון לעשותו בשוגג אינו נדרג, הרי חזו"ן שהכל תלוי במחשבת הלב. וכמו כן מציינו, שהלומד תורה לשמה כל העולם כולו כדי הוא לו, משא"כ העוסק שלא לשמה, נוח לו שלא נברא.

וע"פ זה, כתב החובת הלבבות כל ספרו לבאר כל עניני חובת הלבבות מוסלת על איש ישראל והם: שנתאמן בו באמונה שלימה, ושנקבל עלינו עבודתו, ונידא אותו, ונכנס מפניו, ונתבטש ממנו, ולאחר אותו, ושיבטח בו באמת, ונמסר נפשותינו אליו, ושנפרש מהדברים השנואים לו, ושנכון לעשות את מעשיו רק לשמו לבדו, ושנתבונן בסובותיו. וכו"ז הם מחובת הלבבות, ואינם מחובת האברים, ודו"ק.

סאת הגאון רבי גמליאל חתן הרבש"ק שליט"א, ר"י שיער השמים ירושלים נעדין

טיב התבלין

ועשו ארון עצי שמים ... (כה-י) - עשיית הארון - לקחו ומוסריו
אזנה פרשתינו כולה מדברת על ציווי הקמת המשכן, והארון שימש כמשכן לתורה, כי היה זה מקום מיוחד ללחות העדות כדכתיב (פסוק טז) ונתת אל הארון את העדות, אשר אתן אליך, וכמ"כ היה קול ה' יוצא אל משה מבין שני הכרובים אשר ממעל לארון, וזמנם יצתה הוראה לישראל. כיון שכן י"ל שתלמידי חכמים הם בחינת 'ארון', כי גם הם משמשים כמעין לתורה, ויוצא לפי"ז כי המקראות המדברים בענין עשיית הארון מורים לו לאדם במה יזכה את ארדו להיעשות גם הוא בחינת 'ארון', היינו שיכשר את עצמו להיות תלמיד חכם ויזכה שהרבים יתנוה יכנסו לתוך מיעו. ואכן תנאי נחוץ לכך שנינו בב' מקראות הראשונים המדברים בענין עשיית הארון, והוא 'הזכרה בערכו האמתי'. תנאי זה כולל ב' נקודות, א' שיכד היטב עד כמה יכולים כוחותיו הגופניים לעמוד לו. ב' שיכד היטב את מעמדו הרוחני, כלומר, עליו להשכיל ולדעת את כושר הבנתו בתורה ולא דימה את עצמו שהינו בעל שכל עמוק, וכששתי נקודות אלו יהיו צמודים בלבו של אדם תהיה ביכולתו לכוון צעדיו אל הרסגלה העולה בית א-ל ולזכות בכשר תורה.

הנקודה הראשונה, יש ללמוד ממה שדרשו חז"ל על מאמר הכתוב המדרב אודות מידת גדלו של הארון (סנהדרין כט): אמר חזקיהו: מנין שכל המוסף גורע... רב משרשיא אמר: מרבא (שמות כה ט) אמתים וחצי ארכו, ע"כ פירושו: לולא שהשלי הכתוב א' בתחלת תיבת 'אמתים' היה המזון 'אמתים אמות' ורק אדם שהוסיף א' נעשה המזון ב' אמות ותו לא ונמצא שהמוסף גורע. ולדין י"ל שהכתוב מורה לת"ח שלא יעלה בפעלים שהם מעל ומעבר יכולותיו, כי על האדם לדעת היטב מה דורש מגו הגופני לצורך קיומו ובריאותו, ולא יגרע משעות השינה אשר גופו זקוק להם גם אם בכוונתו להרוויח

לשדום סאת הרב אברהם זמלא אבטסח שליט"א, בגימט שיה אברהם

עדותיך אתבונן

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ... (כה-ה) - בענין החמנא לבא בעי
אזנה התכלית בכל בנין המשכן היה כדי שיהיה מקום להשראת השכינה. אולם כתיב בקרא ושכנתי 'בתוכם', ולא כתיב ושכנתי 'בתוכו'. וביאור המפרשים שהתכלית בבנין המשכן לא היה רק שיהיה מקום שבניו בעצים ואבנים שתשרה שכינה, רק היה כדי שתשרה שכינה בתוך כל אחד ואחד. וכיון שכן, שהשראת השכינה היה בתוך כל אחד אחד, האופן שהצדק כל אחד ואחד להשתדל להשראת השכינה בתוכו היתה ע"י נדיבת לבו למלאכת המשכן, וע"כ כל כלל ישראל הביאו הנדבת המשכן. וכן האריך הגר"א (שיר השירים א, יז) וז"ל, 'כי שרית השכינה היתה בתוך לב ישראל, רק שהם צריכים מקום מיוחד להתכנס כל הלבבות יחד. ולכן בודר מקום מיוחד בארץ שם הוא מוכן שתשרה השכינה בישראל. ואיך יתייחדו כל הלבבות של כל ישראל? על כן ציוה הקב"ה ויקחו לי תרומה מאת כל איש כו'. וכל אחד התנדב כפי נדבת לבו על המשכן, ונתחברו שם כל הלבבות וכו', עכ"ל.

ולפ"ז י"ל מדוע דרבה ורבה פעמים בכל הפרשות שמדברים בענין בנין המשכן נאמר 'גדיב לב' 'נשאו לבו' 'זככם לב' וכו', הרי הכל היה תלוי בלבו של כל אחד ואחד, שזוהו מה שגרם להשרות השכינה בתוך המשכן. שאילו עשה רק המעשה של בנין כמו

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.clicktensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Grushos in Eretz Yisroel at ZTRCO expense

מעשה אבות סימן לבנים

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונהשת ... (כה-ג)

In the winter of 5768 (2008), the following story took place. A man living in Jerusalem decided to take a late bus to the *Kosel Hamaaravi* (Western Wall), to *daven Maariv*. It is well known that one can always find a *minyán* at the *Kosel*, and the man really wanted to *daven* for a number of pressing issues anyway. He arrived late and found a *minyán* rather quickly.

When he was finished, he took a *Tehillim* and sat down down opposite the holy wall. He was engrossed in his prayers when he noticed a man to his right swaying sharply from side to side, front to back. The man caught his eye because he was dressed unusually. His attire and his whole mannerism made it quite obvious that he was a wealthy man, but the intensity of his *tefillos* was even more noticeable. His eyes were red and tears were pouring down his cheeks. He was obviously *davening* for an important matter, and his continuous frenzied *shuckling* went on for the better part of an hour.

Finally, the rich man straightened his back and stuck his hand in his pocket. As the *Yerushalmi* watched in wonder, he pulled out a fistful of dollar bills, kissed them, and stuck them deep inside a crevice in the wall. Then, with a sigh and another kiss of the wall, he walked backwards respectfully and left the Western Wall plaza.

Of course, the *Yerushalmi's* curiosity was piqued. Suffice it to say, it was more than piqued - it was on high alert! He sprang up from his chair and reached into the crevasse from where the rich man had placed the bills, and pulled out a fortune! He counted the money, reached in a second time to see if there was anything left, and found yet another bill. When he tallied it all up, it came to a whopping \$800. The *Yerushalmi* looked around to see if anyone was watching him but there was no one nearby. He folded up the bills, stuck them into his pocket, and caught the next bus back home.

When he walked into his home and showed his wife the money, he was nearly dancing with joy. But she could not believe that he took the money. "This is not your money," she declared righteously. "How can you take this from the wall?"

He replied that if he didn't take the money, it would be a *shaila* of *Bal Tashchis*. "The money would go to waste," he countered strongly, "and besides, if I didn't take it, someone else would have found it and he would have taken it!"

She insisted that he must ask a *shaila* if he was permitted to keep the money and he begrudgingly brought the question to his local *Rav*, who did not know what to say and asked **R' Yitzchok Zilberstein *shlit'a***, what to do. R' Yitzchok, too, did not have a ready reply, and he brought the *shaila* to his father-in-law, **R' Yosef Shalom Elyashiv *zt"l***. Rav Elyashiv thought for a moment and then began to analyze the situation. "First of all, we need to understand what the intention of the rich man was when he put the money into the wall. There are two possibilities: One, this week is *Parshas Terumah*, so perhaps the man was inspired to give a solid donation to the future rebuilding of the *Bais HaMikdash*. Two, perhaps the man intended to give *tzedaka* to poor people, and he assumed that the *aniyim* would find the money and keep it."

Rav Elyashiv paused again before continuing his brilliant analysis. "Now, since we do not know precisely why he left the money, we must consider the following. The **Rambam** writes (הל' ערכין ח"ח) that in today's times, we do not give donations to the *Mikdash*, since due to our sins, we do not have a *Bais HaMikdash*. However, if one consecrates money for the *Bais HaMikdash*, the *halacha* is that he must take that money and throw it into the *Yam Hamelech* (Dead Sea) in order to destroy it. However, says the **Ra'avad**, if a person wishes to redeem the money instead of destroying it, he can do so for a *prutah* (עייני כסף משנה שם שחכמם דני שיפדה בארבע זוזים או קרב ליה) and then throw the *prutah* or coins into the sea."

R' Zilberstein relayed the words of Rav Elyashiv faithfully to the man's *Rav* and then said: "My *shver* (Rav Elyashiv) concluded that in order to remove all doubt, the man cannot destroy the money, since the rich man might not have intended to give a donation to the *Bais HaMikdash*, and then it would be *Bal Tashchis*. But he also cannot keep it since it might have some real *kedusha* attached to it. So, what he must do is redeem the money with the value of four *zuzim*, throw that money into the *Yam*, and then distribute the \$800 to reputable and worthy poor people, or to organizations who will help them!"

כה אמר ה' ... פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל ... בעלתי ממצרים (שמאל א' טו-ג)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

תורת הצבי על הפטרות

In the *Haftorah* for *Parshas Zachor*, *Shmuel HaNavi* admonishes *Shaul Hamelech* for miscalculating *Hashem's* intention regarding the fate of the *Amalekim*. *Hashem* told *Shaul*, "I remember that which *Amalek* did to *Israel*, and how they had lain in wait ... when he came up out of *Egypt*." Surely, the eradication of an entire people should be deemed as significant enough to warrant immediate action, therefore, why did *Hashem* not "remember" this travesty sooner?

R' Mordechai Druk *zt"l* (Darash Mordechai) explains that while *Amalek* was indeed a danger to society as a whole because of their deep-seated denial of *Hashem*, their destruction had to take place at the perfect moment under the most specific conditions. He explains that killing an entire

nation - even if they are deserving of it - would definitely have an adverse effect on those tasked with facilitating the deaths. As such, this delicate matter needed to be carried out by someone with nothing less than a stellar character. Since *Chazal* say that *Shaul Hamelech* was like a one-year-old baby in terms of sin, it only made sense for *Hashem* to wait a while and task him with the eradication of *Amalek*, since he would ensure that it would be carried out in the most dignified, compassionate, and humane manner possible.

Sometimes, people think that substance doesn't matter so long as the job gets done. In fact, by choosing *Shaul Hamelech* to kill out *Amalek*, it is clear that *Hashem* cares just as much about who, how, when, and where a deed is done.

ועשית את הקרשים למשכן עצי שמים עמודים ... (כו-ט)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

מחשבת הלב

The *posuk* says, "And you shall make *HAkrashim*," with a *Hei Hayedia*. **Rashi** quotes *Chazal* that these were the planks imported by *Yaakov Avinu*. The *Medrash* further elaborates that *Yaakov*, en route to *Mitzrayim* to finally reunite with *Yosef*, made a special stop to chop down these mighty cedar trees in order to replant them in *Mitzrayim*. He told his children that these trees would be needed for building the *Mishkan* and they need to accompany them when they leave *Mitzrayim*.

R' Yosef M'Salant *zt"l* (Be'er Yosef), dwells on *Yaakov Avinu's* total mastery over his emotions. He was in mourning for 22 years over *Yosef*. The plight of *Shimon* and *Binyomin* weighed heavily on him. Upon receiving the good news that his son was still alive, most people would have hastened to *Mitzrayim*. But not *Yaakov*. He exhibited almost superhuman control over his emotions. He also had the foresight to know what the future needs of his children would be. That was our forefather.

I saw an insight from **R' Eliezer Kahn *zt"l***, the late *Menahel* in *Gateshead*. Why did *Yaakov Avinu* feel the necessity to cut down the massive timbers and replant it? The *Yidden* could have easily bought them from non-Jewish merchants they chanced upon in the *midbar*, as they did with other materials? (see *Yoma 75b*) He explains that *Yaakov* knew that *galus* was soon commencing. A long and bitter chapter was imminent. He anticipated that his children may begin developing feelings of hopelessness. To quash those emotions, he planted these trees. They would symbolically remind *Bnei Yisroel* that *geula* will indeed come. His children's faith in their destiny was thus reassured. The letters in the word *krashim* can be rearranged to spell *ksharim* - knots (**Ohr Hachayim**). These *krashim* were knots to hold onto the past thereby ensuring their *emunah* for the future.

In our world gone mad, and further deteriorating daily, we must hold fast to our *mesorah* and our *Torah*. They are our *krashim*. They assure us that *Hashem* will once again redeem us. הוא יעשה לנו נסים ... כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה

משל למה הדבר דומה

בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בנתן ותרש (אסתר ב-כ) **משל**: It is said that **Sir Moses Montefiore *z"l***, the great Jewish philanthropist, was of the opinion that religious Jews should study certain secular subjects - he felt especially passionate about the importance of mastering the language of the country one resided in, explaining that fluency in the local vernacular would enable the Jews to partake in the social and economic fabric of the country. He brought proof of the veracity of his argument from *Tanach*.

"The *Purim* miracle," he said, "came about in large part, in the merit of *Mordechai Hatzaddik*, who revealed *Bigsan* and *Seresh's* plot to assassinate the king. How did *Mordechai* know about that? He overheard *Bigsan* and *Seresh* talking in their foreign language plotting to poison the king and he revealed their plot. This is proof that *Mordechai* was fluent in the languages spoken throughout

Persia and *Madai*. Imagine if *Mordechai* had adopted the old standard and would not have learned the language of the country! The *Purim* miracle would not have occurred and *Haman's* evil plot would have prevailed!"

"This proof actually proves that our stand is correct," replied the **Chiddushei HaRim**, who heard about the great philanthropist's argument. "The *Purim* story teaches us that most Jews did not speak the language of the locals. That is why the ministers spoke so openly among themselves even though *Mordechai* was present. They never dreamed that he could understand them. And that's what saved them!"

נמשל: Remaining pure and true to our heritage is of vital importance then and throughout the generations, Jews have sacrificed everything to realize this ideal. One who follows the ways of the *Torah* faithfully, will recognize that *Hashem* is orchestrating everything that happens and we must dedicate our lives to Him in order to be worthy of His salvation.

תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח ... (פרשת זכור - דברים כה-יט)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

The fact that this year *Parshas Zachor* coincides with *Parshas Teruma* is not only befitting, but the two are actually dependent on each other. The **Nesivos Shalom** tells us that *Shabbos Zachor* is the holiest *Shabbos* of the year because it enables us to truly raise ourselves to a higher level of *avodas Hashem*. It is the prerequisite to being able to build for *Hashem* a *Mishkan* in your heart. He explains that it is important to remember *Amalek* and what they did to us because if we cannot identify our enemy, we will fall into his trap again and again. We need to remember what he did in order to try to get rid of him.

Amalek attacked the Jewish people after the entire world saw the miracles that *Hashem* did for them. Everyone was afraid of *Klal Yisroel* and their G-d. Until *Amalek* came along - "*Asher karcha baderch*" - means that they cooled off the excitement that *Hashem* is running the world and instead put doubt - *Amalek* is the *gematria* of *safek* - in the minds and hearts of the world. Even *Bnei Yisroel* were in doubt if there really isn't a *Hashem* who loves them and is taking care of every detail of their lives.

So, what are we to do? How do we combat our greatest enemy? The *Gemara* tells us, "*Ayn simcha k'hataras hasefaikos*." There is no joy like the joy of getting rid of doubt. True joy comes when we get rid of *safek*, which is represented by *Amalek*.

This is why we read *Parshas Zachor* the *Shabbos* before *Purim*. This is why *Shabbos Zachor* is the holiest day of the year. And this is also why *Mishenichnas Adar marbim b'Simcha* - when we enter the month of *Adar*, our joy increases. It is because at the beginning of *Adar*, we rid ourselves of the doubts which *Amalek* instills in the world. We now have no doubt that *Hashem* is the BOSS in charge of everything. This is the prerequisite to true joy. This is the way to build a *mishkan* for *Hashem* in our hearts. By removing the doubts and fears of *Amalek* from our hearts, we make room for true *Emunah* and *kirvas Hashem*.